

[A. Svensson.]

Betragtninger. Tyske Skribenter har nu og da villet fastlægge den nationale Lagdeling i Nordslesvig som 25 pCt. danske, 25 pCt. tyske og 50 pCt. usikre. Det er selv sagt en Paastand, der ikke har noget som helst med Virkeligheden at gøre. Der fandtes i 1928 i det her omtalte snævre Grænseomraade 58 pCt. danske Landmænd, 32 pCt. tyske og 10 pCt. blakkede. Tallene vil antagelig forskyde sig i de usikres Favør, naar Ikke-Landmænd medregnes. Alt i alt imidlertid en Lagdeling, som vi kan magte, men som vi ikke maa tro er lige-gyldig.

Det er det Omraade, den tyske Agitation først og fremmest lægger an paa, og det er det Omraade, hvor vi har mest at vinde og mest at tabe, alt efter som vi forstaar, hvad der kræves af os. Det afgørende er for mig som for mange andre, at vi faar gennemført en økonomisk Sanering. Den nuværende Tilstand i et i Forvejen for alle mulige Paavirkninger udsat Grænseland er national farlig, og den er derfor ogsaa national uforsvarlig.

Med Hensyn til det foreslaaede Udvalg har man villet hævde — den højtærede Statsminister var inde paa det samme —, at det vilde komme til at arbejde alt for langsomt og omstændeligt, men nu har det Hast, ogsaa for dem, der ellers har givet sig god Tid, og som tidligere har stillet sig afvisende over for Saneringsspørgsmaalet. Man overser tilsyneladende, at vort Forslag forudsætter et Udvalg med to klart adskilte Formaal, for det første det at foreslaa foreløbige Foranstaltninger til Forebyggelse af de overhaandtagende Akkorder og Tvangsauktioner, og for det andet i den endelige Betænkning at foreslaa Foranstaltninger paa længere Sigt, tilsigtende en almindelig Sanering. Der er altsaa intet til Hinder for at vælge den Fremgangsmaade, vi har anset for at være den rigtige, tværtimod. Den af Regeringen foretrukne Fremgangsmaade har allerede frembudt iøjnefaldende Svagheder.

Den højtærede Statsminister har for ikke længe siden været paa Besøg i Nordslesvig og har haft Konference med forskellige fremstaaende Personer og mindre fremstaaende Partifæller. Det er mig bekendt, at ogsaa de sønderjyske Haandværkere, særlig Landhaandværkerne, vilde have sat Pris paa at faa en Forhandling med den højtærede Statsminister. Næst efter Landmændene er Landhaandværkerne den Stand, der er haardest medtaget af Krisen. Bestyrelsen for Fællesforeningen af sønderjyske Haandværkerforeninger havde Møde

den 12. November i Graasten, hvor man nedsatte et Udvalg til at faa Foretræde under det bebudede Ministerbesøg, og der afgik straks en Skrivelse til Statsministeren, hvori man bad om at faa opgivet Tid og Sted for en Samtale. Den 16. November modtog Formanden Meddelelse om, at Statsministeren den 13. November havde afsluttet sin sønderjyske Orienteringsrejse, samt at han ikke kendte noget til, at andre Ministre ønskede at rejse til Landsdelen.

Dette viser, hvor mangelfuld den af Ministeriet anvendte Fremgangsmaade er, og at et Udvalg er langt at foretrække. Den højtærede Statsminister skulde efter min Mening hellere have talt med de sønderjyske Haandværkere end med de socialdemokratiske Redaktører i Haderslev og Sønderborg. (Statsministeren [Stauning]: Jeg har talt med dem).

Saa spørger man, hvor Pengene skal komme fra; og det er rigtigt, at Statens Budget er saa haardt anspændt, at der ikke her kan blive noget til overs til en sønderjysk Sanering. Det har ført til, at Regeringen har foreslaaet nye Skatter til Dækning af de paaløbende Udgifter. Jeg kan kun gentage, hvad jeg sagde i min Forelæggelsestale, at jeg beklager, at den højtærede Minister har villet sammenkæde en Forhøjelse af Ejendomsskatterne med Hjelpeforanstaltninger til de sønderjyske Landsdele, en Beskatning, der er omstridt, og som man kan sige sig selv vil møde Modstand hos Flertallet paa Rigsdagen. Heldigvis ser det ud til, at Regeringen ikke vil være utilbøjelig til at lade dette Forslag falde igen, og det vilde mit Parti hilse med stor Tilfredshed.

Mit Parti er af den Anskuelse, at Optagelsen af et Statslaan vil være en gangbar Udvej. Det, der skete i 1920, sker kun een Gang i et Folks Liv, og hvis det medfører økonomiske Byrder, som er uoverkommelige for det enkelte Slægtled, er det ikke mere end rimeligt, at Byrden delvis lægges over paa de følgende Slægtled.

Jeg vil ogsaa gentage, og jeg har villet understrege det ved i Dag at give et Rids af den nationale Baggrund for vort Saneringsforslag, at for os Konservative bliver denne Sag ikke en Partisag, men en Lands-sag. Vi mener absolut, at et sønderjysk Udvalg som af os foreslaaet, bestaaende dels af Repræsentanter for Rigsdagen, dels af Repræsentanter for de sønderjyske Erhvervsgrupper og med Adgang til at tilkalde særlig sagkyndig Assistance, maa være det rette i denne Situation.

Vi mener endvidere, at tager man de øjeblikkelige Foranstaltninger først, saa kan